

forøvrigt havde han en praktisk Bihensigt med at søge dem netop nu. Siden sin Hjemkomst havde han følt sig stadig mere trykket af Afhængighedsforholdet til sine Svigerforældre, der var og altid vilde blive ham fremmede. Philip Salomon havde ganske vist aldrig hentydet til deres Pengemellemværende; men det var ham ikke destomindre en Pine at skyldte den Mand Taknemmelighed. Imidlertid saae han sig nødsaget til igen at rejse et Laan for overhovedet at kunne komme til Amerika, og det var nu hans Hensigt at søge dette hos Baronessen, som jo ganske af sig selv havde tilbudt ham, ja, næsten havde villet paanøde ham sin Støtte.

*

*

*

Da Pers Telegram naaede „Skovbakken“, var Jakobe oppe paa sit Værelse. Uden at ane noget om, hvad der havde optaget ham den hele Dag, var hun efter Frokosttid taget til Byen for at gøre nogle Indkøb og havde saa ogsaa søgt ham paa Hotellet. Men da hun af Portneren fik at vide, at han ikke var hjemme, var hun bleven skamfuld og havde hverken efterladt Besked eller Kort. Derefter havde hun en Tid fartet om paa Gaderne i Haab om at møde ham og samtidig i en vis Angst derfor, fordi hun vidste, at Per ikke kunde lide saadanne tilfældige Sammentræf. Til sidst havde saa Regnen drevet hende hjem.

Men heller ikke herhjemme faldt hun til Ro. Der var i de sidste Dage kommen en Rastløshed over hende, som drev hende til al Slags unyttig og utidig Beskæftigelse. Og bestandig var det Forberedelserne til Pers og hendes Englandsrejse, der opfyldte hende. For alt, hvad der laa paa